

Arrest

nr. 213 545 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES lococo advocaat S. MICHOLT en van advocaat B. HEIRMAN, die lococo advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, dient op 5 oktober 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2018, met kennisgeving op 28 februari 2018, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Eveneens op 12 februari 2018, met kennisgeving op 28 februari 2018, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: A.S., S. (...)
geboortedatum: (...).1972
geboorteplaats: Bagdad
nationaliteit Irak*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als A.A.S.S.A. (...), geboren op (...).1975 te Bagdad en als A.S.M. (...), geboren op (...).1972 te Bagdad;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980» verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum voorzien van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.06-2017, aan betrokkene betekend op 30.06.2017. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Samenvatting middel:

Verwerende partij houdt in bestreden beslissing geen rekening met het feit dat door het CGVS expliciet een niet – terugleidingsclausule werd opgenomen. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is meer dan reëel.

3.1.1.

Uit artikel 3 E.V.R.M. volgt, gelet op het belang, van dit artikel dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform artikel 3 E.V.R.M. effectief te onderzoeken.

Een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. moet bijgevolg niet alleen onderzocht worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De samenwerkingsplicht in hoofde van de overheid vereist dat er effectiever moet worden onderzocht of de aangehaalde elementen “geloofwaardig” zijn en van dien aard zijn dat zij wijzen op een reëel risico conform artikel 3 E.V.R.M. Dit onderzoek en de beoordeling van het risico moeten gebeuren vooraleer er overgegaan wordt tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit recente rechtspraak blijkt dat de verwerende partij al meermaals veroordeeld werd wegens het niet – uitvoeren naar een voldoende onderzoek in het kader van artikel 3 E.V.R.M. Zo heeft uw Raad het argument van de verwerende partij dat een verzoeker zijn grieven op basis van artikel 3 E.V.R.M. niet aannemelijk had gemaakt, verworpen en besloten dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico conform artikel 3 E.V.R.M. (RvV nr. 189 793 van 17 juli 2017 en RvV 196 623 van 14 december 217). In een eerder arrest gewezen in verenigde kamers had de Raad ook besloten tot vernietiging van een beslissing, omdat uit geen enkel element uit het dossier bleek dat artikel 3 E.V.R.M. was onderzocht of dat betrokkene de mogelijkheid had gehad om eventuele elementen hierdoor aan te brengen.

In het welbekende “Soedan – rapport” werd bovendien benadrukt dat een onderzoek in het licht van artikel 3 E.V.R.M. niet noodzakelijk moet gebeuren conform de regels zoals die zijn vastgelegd voor het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming (asielaanvraag), maar wel moet gebeuren conform de regels van behoorlijk bestuur. Het resultaat van het onderzoek moet trouwens weergegeven worden in een gemotiveerde beslissing, hetgeen een mogelijkheid tot beroep impliceert en in casu NIET het geval is.

Een verwijdering of terugkeer van personen naar het land van herkomst kan slechts georganiseerd worden, mits er voor elke persoon vooraf “ten gronde” is nagegaan of de betrokken persoon al dan niet een nood aan bescherming heeft (inclusief een nood conform artikel 3 E.V.R.M.).

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekende partij verwijst in die zin naar de beslissing van het CGVS waarin expliciet volgende niet – terugleidingsclausule werd opgenomen:

“uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.”

(stuk 2, beslissing CGVS 20 juni 2017, de verzoekende partij zet vet)

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Rekening houdende met de terugleidingsclausule mag er van de verwerende partij verwacht worden dat zij haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op specifieke situatie eigen aan dit dossier. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting, in het licht van artikel 3 E.V.R.M, geschonden wordt.

3.1.2.

Naast de hierboven besproken toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. dient eveneens rekening gehouden te worden met de nationale wetgeving. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat immers de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing (zie ook punt 3.1.1). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval, waardoor zowel artikel 7 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden. Op geen enkel moment houdt de verwerende partij immers rekening met de specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

3.1.3.

Samenvattend kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing van 12 februari 2018 (kennisgeving 28 februari 2018) behept is met verschillende lacunes. Er werd geen rekening gehouden met de niet – terugleidingsclausule waardoor er door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. werd gerealiseerd.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat door de CGVS expliciet een niet-terugleidingsclausule werd opgenomen waardoor een schending van artikel 3 EVRM meer dan reëel zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist geen gevolg gegeven te hebben met eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, reden waarom hij, conform de artikelen 7, eerste li, 1° en 74/14/ §3 van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Voorliggende beslissing werd dezelfde dag genomen als de beslissing waarbij het Bestuur verzoekers vierde aanvraag 9bis ongegrond verklaarde en waarin duidelijk rekening gehouden werd met de niet-terugkeerclausule en waaromtrent als volgt werd gemotiveerd (eigen vetschrift):

“(…) Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigde in zijn beslissing d.d. 20.06.2017 dat betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak waarbij zij duidelijk stellen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie maar dat zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk besloten dat betrokkene uitgesloten diende te worden van deze internationale bescherming. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en de genomen verwijderingsmaatregel houdt enkel een verwijdering in van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied. In de laatste beslissing van het CGVS d.d. 20.06.2017 werd uitdrukkelijk een niet-terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.”

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Samenvatting middel:

Een correcte feitenvinding betreffende het familie – en gezinsleven van de verzoekende partij ontbreekt in casu. Eveneens wordt het belang van het minderjarige kind door de verwerende partij genegeerd. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. wordt aangetoond.

3.2.1.

Artikel 8 E.V.R.M. luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie – en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 E.V.R.M., net zoals die van de overige bepalingen van het E.V.R.M., te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (E.H.R.M. 5 februari 2002, Conka t. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Hetzelfde kan afgeleid worden uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de betrokken persoon alsook met het hoger belang van het kind.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partij.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevindt.

De verzoekende partij is echtgenoot van mevrouw Siham Mahmoudi. Zij hebben ook een gemeenschappelijk kind, Nada Ahmad Salem. Aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend dat hij zal gescheiden worden van zijn dochtertje. Bovendien verblijft de verzoekende partij maar liefst 14 jaar op het Belgische grondgebied. Gedurende deze lange tijd heeft de verzoekende partij leven in België opgebouwd. De verzoekende partij is perfect geïntegreerd, heeft reeds diverse cursussen Nederlands achter de rug, heeft steeds een tewerkstelling uitgeoefend, enz... De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé – en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdelingen en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Kortom, de verwerende partij dient een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen

die zich in het administratief dossier bevinden blijkt duidelijk dat verzoekende partij in België een duurzaam leven heeft opgebouwd. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins – en / of privéleven van de verzoekende partij. In casu kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en de belangenafweging aangaande het gezins – en / of privéleven van de verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 E.V.R.M. De bestreden beslissing schendt artikel 8 E.V.R.M. j. de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

3.2.2.

Zoals hierboven blijkt vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek.

Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening houden met het belang van het kind. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1 ° van de vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

In deze context – waarbij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG – is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belang van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld (...).”

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreffen van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder werkingssfeer van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de aanwezigheid van het minderjarig kind in het gezin van de verzoekende partij. Het feit dat dat de dochter van de verzoekende partij in België over geen verblijfsrecht beschikt, doet geen afbreuk aan bovengaande

vaststellingen. Aldus diende de verwerende partij bij het treffen van de in casu verwijderingsmaatregelen rekening houden met het hoger belang van het minderjarig kind, quod non.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

N. (...) werd hier immers in België geboren. Zij gaat hier naar school en is alhier opgegroeid. N. (...) wordt opgevoed in een Belgische cultuur. Er is sprake van een waarachtig gezinsleven in het kader van artikel 8 E.V.R.M. De verzoekende partij draagt de zorg voor zijn dochter en neemt ook alle betalingen op zich. De verzoekende partij doet werkelijk alles voor zijn dochtertje.

Een bevel om het grondgebied te verlaten betreffende verzoekende partij gaat tegen het belang van de kinderen.

De verzoekende partij verwijst naar een arrest van uw Raad dat naar analogie kan worden toegepast:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, minstens sinds het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op de hoogte is van de aanwezigheid van minderjarige kinderen in het gezin van de verzoekende partijen. Deze kinderen staan trouwens vermeld op de tweede bestreden beslissing. In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 november 2014 wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen met hun kinderen in België aankwamen op 22 november 2011, dat de minderjarige kinderen hier steeds school hebben gelopen en dat een verplichting het land te verlaten strijdig is met het belang van het kind. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissingen reeds een beslissing werd genomen betreffende de voormelde aanvraag.

Aldus diende de verwerende partij bij het treffen van de in casu bestreden verwijderingsmaatregelen rekening houden met het hoger belang van deze kinderen. Dit is volgens de verzoekende partijen niet gebeurd.

In de bestreden verwijderingsmaatregelen is geen enkele motivering terug te vinden betreffende het hoger belang van de kinderen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee voor het nemen van de in casu bestreden beslissingen rekening zou zijn gehouden.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de minderjarige kinderen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.”

(stuk 3, arrest RVV nr. 161 481 van 5 februari 2016).

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, en dan meer bepaald haar zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het familieleven van de verzoekende partij op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat er een correcte feitenvinding betreffende het familie- en gezinsleven ontbreekt. Ok het belang van het minderjarig kind zou worden genegeerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaande aan de bestreden beslissing een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd waarbij rekening rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. De synthesesnota dienaangaande luidt als volgt:

1) Hoger belang van het Kind: → zijn minderjarige dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht, er worden geen recente scholingsbewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn dochter, enkel een attest dat betrekking heeft op vorig jaar. Betrokkene toont niet aan dat in Marokko geen scholing mogelijk is voor zijn dochter noch behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn dochter niet naar Marokko kan vergezellen, betrokkene toont niet aan dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en op basis van hun gezamenlijk kind geen verblijfsrecht kan krijgen in Marokko

2) Gezin- en familieleven: → de echtgenote en dochter van mijnheer beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.06.2016.

Betrokkene toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar Marokko en dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en hun gezamenlijke dochter geen Marokkaanse verblijfsmachtiging kan bekomen.

3) Gezondheidstoestand: → in huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich niet op medische elementen en worden er geen medische stukken voorgelegd. Het administratief dossier bevat één aanvraag 9ter maar die was gebaseerd op de medische problematiek van zijn echtgenote en niet van betrokkene."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn doorgevoerd.

Hij toont evenmin aan, als gevolge van de bestreden beslissing, van zijn gezin gescheiden te worden aangezien het gehele gezin illegaal op het grondgebied verblijft en gevolg dient te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Hij toont verder niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 8 EVRM zou zijn geschonden nu het hele gezin het grondgebied dient te verlaten.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. (RvS, 17 december 2003, nr. 126.520)

Het tweede middel is niet ernstig."

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen beide middelen acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij “het nemen van” en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13 een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

In deze context - waarbij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn - is het tevens van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind: 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*.

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De Raad neemt dan ook aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel, waarmee aan de verzoekende partij het bevel wordt opgelegd om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, onrechtstreeks ook de belangen van haar minderjarig kind van Marokkaanse nationaliteit beïnvloedt, derwijze dat de verwerende partij bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden het hoger belang van haar kind in rekening te nemen.

Het hoger belang van het kind is tevens een overweging die deel uitmaakt van de bescherming van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie verder).

De verzoekende partij wijst erop dat zij samen met haar echtgenote en hun gemeenschappelijk kind gedurende een lange periode in België verblijft en dat zij hier haar leven heeft opgebouwd. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij van haar dochter zal worden gescheiden. Zij geeft aan dat haar dochter – die weliswaar geen verblijfsrecht heeft in het Rijk - in België is geboren, in de Belgische cultuur wordt opgevoed en hier naar school gaat. De verzoekende partij stelt dat zij instaat voor de zorg en dat zij alle betalingen op zich neemt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 5 oktober 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de beslissing van 12 februari 2018 waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, getroffen op dezelfde dag als de bestreden beslissing, reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de beslissing van 12 februari 2018 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omtrent de gezinssituatie en het schoolgaande kind het volgende gemotiveerd:

“Verzoeker beroept zich verder op zijn feitelijke gezinssituatie, met name op het feit dat hij in België in het huwelijk trad met mevrouw M.S. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit en dat zij samen een dochter, A.S.N. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit hebben. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het

Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat zijn dochter hier naar school gaat, vormt evenmin grond voor een verblijfsmachtiging. We stellen allereerst vast dat zijn dochter niet over enig recht op verblijf beschikt evenmin als haar moeder. Het feit dat zijn dochter hier vorig jaar haar leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene zelf bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden. Betrokkene liet het schoolbezoek van zijn kind bewust in deze situatie plaatsvinden. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat zijn dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn dochter hier effectief tot op heden naar school gaat.”

Omtrent de elementen van integratie werd als volgt gemotiveerd in diezelfde beslissing:

“Als grond voor een verblijfsmachtiging beroept betrokkene zich op zijn langdurig onderbroken verblijf van dertien jaar op ons grondgebied en op zijn integratie. Hoewel betrokkene aantoonde dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name het feit dat hij sinds 04.09.2004 in België verblijft, dat hij al sinds 03.03.2009 aan de slag zou zijn bij hetzelfde bedrijf, dat zijn collega's getuigen dat hij een goede werkwillige collega's zou zijn, dat hij de kostwinner in het gezin zou zijn, dat hij op uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben met succes, dat hij van goede wil zou zijn om in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij correct zijn belastingen zou betalen, dat hij alle facturen en bijdrages correct zou betalen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanslagbiljet personenbelasting voor de aanslagjaren 2017, 2016, 2013 en 2012, zijn getuigschrift van individuele beroepsopleiding in een onderneming d.d. 08.05.2007, attest van beëindiging van een beroepsopleiding d.d. 09.06.2006, een getuigschrift van deelname aan de opleiding ‘terreintrekker en heftruck’, een attest van de opleiding ‘containerhersteller 2006’, een getuigschrift van beroepsopleiding ‘nederlandse begrippen in de sector metaal voor anderstaligen’, een getuigschrift van de beroepsopleiding ‘Nederlands voor anderstaligen’, zijn bankkaart, zijn sodexo-kaart, zijn Belgisch rijbewijs, zijn SIS-kaart, zijn A(ntwerpen)-kaart, zijn Medi-Care-kaart, zijn loonfiche 281.10 voor het jaar 2016, zijn individuele rekening en pensioenfiches – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse

veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan."

Uit voormelde beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het schoolgaande kind, waarbij werd geoordeeld dat dit niet aanvaard kan worden als grond om een verblijfsrecht om humanitaire redenen toe te kennen.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van 12 februari 2018 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het schoolgaande kind, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 219 448, en werd verworpen op 6 december 2018 bij arrest met nummer 213 544.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt in die zin dat in het verwijderingsbesluit zelf omtrent dit artikel moet worden gemotiveerd. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de voormelde bepaling opgesomde elementen.

In dit verband merkt de Raad nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de synthesesnota van 9 februari 2018 rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder ook het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. In de synthesesnota wordt met betrekking tot het hoger belang van het kind gesteld *"zijn minderjarige dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht, er worden geen recente scholingsbewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn dochter, enkel een attest dat betrekking heeft op vorig jaar. Betrokkene toont niet aan dat in Marokko geen scholing mogelijk is voor zijn dochter noch behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn dochter niet naar Marokko kan vergezellen, betrokkene toont niet aan dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en op basis van hun gezamenlijk kind geen verblijfsrecht kan krijgen in Marokko."* Met betrekking tot het gezins- en familieleven wordt vervolgens gesteld *"de echtgenote en dochter van mijnheer beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.05.2016. Betrokkene toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar Marokko en dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en hun gezamenlijke dochter geen Marokkaanse verblijfsmachtiging kan bekomen."*

Zoals hoger weergegeven blijkt uit de synthesesnota die dateert van net voor het nemen van de bestreden beslissing dat uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het minderjarige schoolgaande kind, waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar dochter haar niet kan vergezellen naar Marokko.

Er werd daarnaast in de ongegrondheidsbeslissing van 12 februari 2018 gesteld dat het feit dat de dochter in België school gelopen heeft, enkel aangeeft dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat dit echter niets verandert aan de vaststelling dat haar vader bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden en dat hij het schoolbezoek van zijn kind bewust liet plaatsvinden in deze precare situatie. Er wordt in deze beslissing eveneens gewezen op het illegaal verblijf in België van zowel de echtgenote van de verzoekende partij als van haar dochter, die beiden de Marokkaanse nationaliteit hebben. De verwerende partij merkt daarnaast op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar dochter een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school en dat zij geen attest heeft voorlegd met betrekking tot het lopende schooljaar zodat niet is aangetoond dat de dochter tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing effectief naar school gaat.

Door in haar verzoekschrift louter opnieuw te wijzen op het feit dat haar dochter in België schoolloopt, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij in geen geval het eigenlijk motief van de bestreden beslissing betwist, met name het motief inzake artikel 7, 1°, van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en geldig paspoort evenals het motief inzake artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2017. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij verwijst in dit kader naar haar Marokkaanse echtgenote en gaat in op de impact van de bestreden beslissing op de relatie met hun gemeenschappelijke, minderjarige dochter, zoals blijkt uit het voorgaande.

De Raad kan herhalen dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en die op dezelfde dag werd genomen en ter kennis werd gebracht als de in het geding zijnde beslissing. De verwerende partij motiveert met betrekking tot het door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde gezins- en privéleven het volgende in genoemde beslissing:

“Verzoeker beroept zich verder op zijn feitelijke gezinssituatie, met name op het feit dat hij in België in het huwelijk trad met mevrouw M.S. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit en dat zij samen een dochter, A.S.N. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit hebben. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind.

Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat zijn dochter hier naar school gaat, vormt evenmin grond voor een verblijfsmachtiging. We stellen allereerst vast dat zijn dochter niet over enig recht op verblijf beschikt evenmin als haar moeder. Het feit dat zijn dochter hier vorig jaar haar leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene zelf bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden. Betrokkene liet het schoolbezoek van zijn kind bewust in deze situatie plaatsvinden. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat zijn dochter een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn dochter hier effectief tot op heden naar school gaat.

Als grond voor een verblijfsmachtiging beroept betrokkene zich op zijn langdurig onderbroken verblijf van dertien jaar op ons grondgebied en op zijn integratie. Hoewel betrokkene aantoonde dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name het feit dat hij sinds 04.09.2004 in België verblijft, dat hij al sinds 03.03.2009 aan de slag zou zijn bij hetzelfde bedrijf, dat zijn collega's getuigen dat hij een goede werkwillige collega's zou zijn, dat hij de kostwinner in het gezin zou zijn, dat hij op uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben met succes, dat hij van goede wil zou zijn om in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij correct zijn belastingen zou betalen, dat hij alle facturen en bijdrages correct zou betalen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanslagbiljet personenbelasting voor de aanslagjaren 2017, 2016, 2013 en 2012, zijn getuigschrift van individuele beroepsopleiding in een onderneming d.d. 08.05.2007, attest van beëindiging van een beroepsopleiding d.d. 09.06.2006, een getuigschrift van deelname aan de opleiding 'terreintrekker en heftruck', een attest van de opleiding 'containerhersteller 2006', een getuigschrift van beroepsopleiding 'nederlandse begrippen in de sector metaal voor anderstaligen', een getuigschrift van de beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen', zijn bankkaart, zijn sodexo-kaart, zijn Belgisch rijbewijs, zijn SIS-kaart, zijn A(ntwerpen)-kaart, zijn Medi-Care-kaart, zijn loonfiche 281.10 voor het jaar 2016, zijn individuele rekening en pensioenfiches – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en hun gemeenschappelijk minderjarig kind niet betwist.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM

als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen mee in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). In dit verband herhaalt de Raad dat uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het minderjarige, schoolgaande kind niet in de beoordeling wordt betrokken, nu de verwerende partij hieromtrent uitdrukkelijk een afweging maakt in de synthesesnota van 9 februari 2018. Hierin wordt een onderzoek gevoerd naar de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder het hoger belang van het kind – zoals eerder besproken. De verwerende partij overweegt hieromtrent: *“zijn minderjarige dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht, er worden geen recente scholingsbewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn dochter, enkel een attest dat betrekking heeft op vorig jaar. Betrokkene toont niet aan dat in Marokko geen scholing mogelijk is voor zijn dochter noch behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn dochter niet naar Marokko kan vergezellen, betrokkene toont niet aan dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en op basis van hun gezamenlijk kind geen verblijfsrecht kan krijgen in Marokko.”* De bewering als zou het hoger belang van het kind niet in de oordeelsvorming zijn betrokken houdt gelet op het voorgaande geen steek. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de impact van de bestreden beslissing op haar dochter niet werd nagegaan. Overigens toont zij niet aan met welke elementen door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden. Het feit dat zij louter aanvoert het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij is op zich niet van aard de motivering te weerleggen.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere, concrete elementen aangevoerd.

De Raad kan vaststellen dat de verwerende partij voor het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op het minderjarige kind van de verzoekende partij waarvan de verwerende partij op de hoogte was.

In zoverre de verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht omdat het bestreden bevel niet motiveert omtrent artikel 3 van het EVRM, stipt de Raad aan dat artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt. Er moet wel blijken dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM in acht heeft genomen alvorens een verwijderingsbesluit te treffen. Hierbij kan worden aangestipt dat uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor artikel 3 van het EVRM. Zo stelt zij in deze beslissing: *“Betrokkene roept als buitengewone omstandigheden de niet-terugleidingsclausule in, zijn gegronde vrees voor vervolging en artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde in zijn beslissing d.d. 20.06.2017 dat betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak waarbij zij duidelijk stellen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie maar dat zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk besloten dat betrokkene uitgesloten diende te worden van deze internationale bescherming. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en de genomen verwijderingsmaatregel houdt enkel een verwijdering in van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied. In de laatste beslissing van het CGVS d.d. 20.06.2017 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.”*

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees op een schending van artikel 3 van het EVRM koestert en kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat zij het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten – hetgeen niet in strijd is met de niet terugleidingsclausule die door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd voorzien - en allerminst dat zij verplicht wordt terug te keren naar Irak. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De

Raad kan nog opmerken dat de verwerende partij in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard aangeeft dat niets de verzoekende partij in de weg staat om een verblijfsrecht te bekomen in Marokko in functie van haar echtgenote en dochter, die de Marokkaanse nationaliteit hebben. De verzoekende partij toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn en bewijst evenmin dat zij riskeert naar Irak te worden overgebracht mocht zij een verblijf in Marokko op welke grond dan ook overwegen. Het voor het overige theoretische betoog inzake artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU